

Uzdravující jednoduchost

Tomáš Korčák

Ježíš řekl kananejské ženě podivuhodný výrok. Označil uzdravení a osvobození od démonů doslova jako **chléb dětí** (Mt 15,26; Mk 7,27; *Kraličtí: chléb synů*). To znamená dvojí: především, že to je dar pro smluvní Boží lid, ale také, že to je dar pro ty, kteří mají vlastnosti dětí – tedy především jednoduchost a důvěru jako děti. Potřebujeme se naučit chodit v Božím království jako dospělí synové a dcery, kteří vstupují do svého dědictví (viz Ga 4,1-7). Dospělí synové nejsou dětinští, ale v určitých aspektech jednají jako děti.

Apoštol Pavel o sobě vyznává: **Když jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, uvažoval jsem jako dítě. Když jsem se stal mužem, zanechal jsem dětinských věcí.** (1K 13,11) Také druhé vyzývá: **Bratři, ve svém myšlení nebud'te jako děti; ve zlém bud'te jako nemluvnata, ale v myšlení bud'te dospělí.** (1K 14,20) Bůh nám dává patero služebností (apoštolů, proroků, evangelistů, pastýře a učitelů), abychom dospěli **v dospělého muže** a nebyli již více **jako děti, zmítáni vlnami a hnáni každým větrem učení** (Ef 4,13.14). Tedy odmítáme být infantilní – dětinští lidé.

Pán Ježíš po vyslání dvanácti učedníků vyslal dalších sedmdesát dva (L 10,1-22; *některé překlady uvádějí sedmdesát*). Je možné, že to již byli učedníci Dvanácti – na každého šest. Také oni šli po dvou do každého města a místa, kam měl Ježíš sám jít. Přípravovali mu tak cestu. Ježíš je vyzval, aby poprosili Pána žně o vyhnání dělníků na svou žně a dále aby uzdravovali nemocné a hlásali Boží království. Když se těchto sedmdesát dva vrátilo ze svých cest, měli velikou radost a Pánu oznamovali, že i démoni se jim poddávali v jeho jménu. Nejen že uzdravovali nemocné, ale i vyháněli demony stejně jako Dvanáct.

Ježíšova reakce byla podivuhodná. Nejprve potvrdil satanovu porážku a autoritu učedníků: **Viděl jsem, jak Satan spadl s nebe jako blesk. Hle, dal jsem vám pravomoc šlapat po hadech a štúrech, i nad veškerou silou Nepřítele, a naprosto nic vám neublíží.** (L 10,18-19) Dále nasměroval radost a sebevědomí učedníků na skutečný zdroj: **Ale z toho se neradujte, že se vám poddávají duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.** (20) Strom roste z vláhy, kterou čerpá v podzemí. Neroste z ovoce.

Nakonec se Pán rozveselil a zajásal v Duchu svatém. Některé překlady uvádějí, že dokonce poskočil či tancoval radostí. Začal chválit Boha pro nás klíčovou modlitbou: **Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvnatům. Ano, Otče, protože tak se ti zalíbilo. Všechno mi bylo předáno od mého Otce; a nikdo neví, kdo je Syn, než Otec, a kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.** (21-22)

Moudří a rozumní jsou lidé, kteří jsou moudří ve svých vlastních očích (viz Př 3,7; 26,12; 28,11; Iz 5,21; Ř 12,16; 1K 3,18; L 18,9-14). Jsou to též lidé intelektuálně domýšliví, kteří povýšili svůj rozum nad Boží slovo. I v církevních kruzích najdeme mnoho takových lidí a musíme jednat ve vlastních životech a poddávat svoji duši a mysl znovuzrozenému duchu, kterého každý den plníme Božím slovem a Duchem svatým. Nejde jen o extrém liberální teologie, ale i o evangelikální a charismatický „racionalismus“, který nevěří, že u Boha je všechno možné.

Co před těmito „přemoudřelými a všemu rozumějícími“ lidmi nebeský Otec skrývá? Z kontextu zcela jasně vyplývá, že to je služba v moci divů a zázraků. Otec před nimi skrývá moc Božího království, která se projevuje v uzdravování nemocných, ve vyhánění démonů a proměně životů. Tuto moc naopak zjevuje či doslova odhaluje *nemluvnatům*. A ještě to jednou dotvrzuje slovy: **Ano, Otče, protože tak se ti zalíbilo.** Toto skrývání před pyšnými a odhalování před pokornými se Bohu velice líbí. Cílem toho všeho má být osobní zjevení Otce i Syna.

Podobně se Ježíš modlí i u Matouše 11,25-30 a navazuje výzvou, aby všichni k němu přišli a u něj odpočinuli. To je též popis těch maličkých či nemluvnat. Jsou to lidé, kteří se učí od Pána jeho tichosti a pokoře v srdci. Jsou to lidé, kteří chodí po Božích cestách a skrze jednoduchou dětskou důvěru nalézají odpočinutí pro své duše.

Pojďme se ještě dále podívat na Ježíšovo dávání dětí za náš příklad: **V tu hodinu přistoupili učedníci k Ježíšovi a říkali: "Kdo je tedy největší v království Nebes?" Ježíš přivolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: "Amen, pravím vám: Neobráte-li se a nestanete-li se takovými jako děti, jistě nevejdete do království Nebes. Kdo se tedy pokoří jako toto dítě, ten je největší v království Nebes. A kdo přijme jedno takové dítě na základě mého jména, přijímá mne." (Mt 18,1-5) Máme se obrátit, pokořit a stát takovými jako jsou děti. Být jako děti je tedy cestou pokory pro dospělé.**

Dále: **A přinášeli k němu děti, aby se jich dotkl. Učedníci je však pokárali. Když to Ježíš uviděl, zamrzelo ho to a řekl jim: "Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takových je Boží království. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevstoupí." A bral je do náručí, vkládal na ně ruce a svolával na ně požehnání.** (Mk 10,13-16) Boží království patří lidem s určitými vlastnostmi dětí a Boží království máme přijímat jako děti. Je to především dětská jednoduchost, pokora a důvěra.

Podívejme se však podrobněji na jednání dětí. Jaké si tedy máme osvojit postoje a vlastnosti od dětí?

1. *Děti nejsou nezávislé a soběstačné* – potřebují otce a matku. Pokora se projevuje tím, že jsem zcela závislý na svém nebeském Otci. Dítě nedělá vše samo.

2. ***Děti věří a důvěřují svým rodičům*** - proto jsou bezstarostné a uvolněné. Děti vědí, že se nemusí starat o budoucnost. Rodiče se o ně postarají.
3. ***Děti se nechávají obdarovávat*** - zadarmo bez snahy dary odčinit či odplatit. Bez problémů od rodičů přijímají dárky.
4. ***Děti znají své vlastní meze jako samozřejmost*** a přijímají je. Děti vidí své meze a nemají z toho mindráky či neurotické potíže, protože znají své rodiče. Otec umí všechno, to jim dává jistotu. Mám-li nějaké omezení, ihned jdu za tátou.
5. ***Děti umí přiznat svoji slabost***. Jsou bezprostřední a jednoduché.
6. ***Děti znají své rodiče a postava rodičů pro ně skýtá bezpečí***. Děti se samy nechraní, nechávají se ochraňovat od rodičů.
7. ***Děti jsou malé a nevýznamné (v pohledu tohoto světa), ale přece milované***. Milované dítě zdravě roste, avšak nemá zájem předčasně vyrůst.
8. ***Děti se často radují z malých a bezvýznamných (v pohledu tohoto světa) věcí***.
9. ***Milované děti ctí své rodiče a poslouchají je***. Ví, kde jsou doma i po výprasku. Milované děti zůstávají u svých rodičů.
10. ***Děti se učí a napodobují své rodiče***.

Tyto postoje ve vztahu k nebeskému Otci nás otevírají pro proměňující moc Božího království. Nesmíme je ignorovat, jinak nám budou určité věci zahalené a skryté. Tato dětská pokora a jednoduchost přináší zdraví jak nám, tak i skrze nás do našeho okolí.

Zásadní vliv naší vnitřní jednoduchosti na naše tělo ukazuje Ježíš v následujících slovech: Nejprve nás vyzývá, abychom si shromažďovali poklady v nebi, neboť kde je náš poklad, tam bude i naše srdce (Mt 6,19-21). Poté říká: **Lampou těla je oko. Je-li tvé oko čisté** (doslova: jednoduché, prosté), **celé tvé tělo bude plné světla**. **Ale je-li tvé oko špatné, celé tvé tělo bude tmavé. Je-li tedy i světlo v tobě tmou, jak velká je pak temnota!** (22-23)

Tvoje jednoduchost myšlení a celé tvé duše, která se projevuje ve tvém vidění tvého okolí a tvých bližních, má veliký vliv na **celé** tvé tělo. Tvoje jednoduché vidění podobné tomu, které mají děti, způsobuje, že pak celé tvé tělo je plné uzdravujícího světla. Na paprscích Slunce spravedlnosti je uzdravení a zdraví (viz Mal 3,20). Ježíš u Lukáše ještě dodává: **Jestliže je tedy celé tvé tělo světlé a nemá žádnou část tmavou, bude celé tak světlé, jako když tě lampa ozařuje svým jasem.** (L 11,36) Podmínkou je mít jednoduché, přímé, prosté či čisté oko – tedy správný pohled na sebe, druhé, svět a Boha.

Naopak špatné (*Kraličtí: nešlechtné*) oko, které se projevuje závistí, žárlivostí, povýšeností, zlobou, nenávistí, podezřívavostí nebo jakoukoliv jinou temnotou,

působí také na *celé* naše tělo. Tato složitost v myšlení a vidění našeho okolí vychází z pýchy. Čím více se však pokořuješ, tím více se stáváš jednoduchým.

Máme-li jako křesťané vydávat do svého okolí světlo, potřebujeme se proměňovat do jednoduchosti. Náš Bůh je velmi jednoduchý i když stvořil tak složitý vesmír. Zkoumej Ježíšova slova a zjistíš, jak jsou geniálně jednoduchá. Evangelium je jednoduché a je určené pro jednoduché lidi. Bůh však nemá již jiné – složitě evangelium pro složitě lidi. Proto je potřeba se stát jednoduchým, aby moc evangelia mohla působit. Jednoduchost není hloupost, ale Boží vlastnost, ke které jsme všichni vyzýváni.

O farizeích je řečeno: **Když pozorovali Petrovu a Janovu otevřenost a shledali, že jsou to lidé neučení (řecky: agrammatoi) a prostí (řecky: idiotai), žasli; poznávali je, že bývali s Ježíšem.** (Sk 4,13) Skrze tyto jednoduché lidi se šířilo Boží království v moci Ducha svatého.

To se plně shoduje se slovy velmi vzdělaného apoštola Pavla: **Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhnou. ... Ale co je u světa bláznivé, to si vybral Bůh, aby zahanboval moudré, a co je u světa slabé, to si vybral Bůh, aby zahanboval silné; a co je u světa neurozené a méněcenné, to si vybral Bůh, vybral dokonce i to, co není, aby zrušil to, co je, aby se žádné tělo nemohlo před Bohem chlubit.** (1K 1,19.27-29) Bůh není proti vzdělání, ba naopak. Protiví se však pyšným!

Na závěr přijměte Ježíšovo vyslání do tohoto světa šířit evangelium Božího království: **Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a prostí jako holubice.** (Mt 10,16) Buďte prostí, bezelstní, ryzí a jednoduší, tak se bude skrze vás šířit uzdravující a osvobozující moc Ducha svatého. **Všechno dělejte bez reptání a pochybování, abyste byli bezúhonní a bezelstní, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného, v němž záříte jako světla ve světě.** (Fp 2,14-15)

Studna v Mosambiku

Milí přátelé,

Loni na podzim jsem s vedoucími skupinek ve sboru hovořil o nápadu financovat vybudování nové studny v Mozambiku. Všichni tuto myšlenku nadšeně přijali. Již několik let podporujeme vynikající službu Iris Ministries v této zemi, která je jedna z nejchudších na světě. Studna, která vydává vodu, je pro ně životně důležitou záležitostí a potřeba studen v těchto zemích je klíčová. Podle Ga 2,10 je velmi důležité, abychom pamatovali na chudé. Zde jsou skutečně chudí lidé, kteří často nemají co do úst a dostatek vody je pro ně obrovským bohatstvím.

Jsme také povoláni, abychom otevírali v naší zemi duchovní studny. Pán nám prorocky řekl: „*Budete kopat a otevřete můj pramen uzdravení, protože miluji tento národ.*“ (1.5.2006) Bůh říká, že co zaséváme, budeme také i sklízet (Ga 6,7-9). Také Písmo ukazuje na to, že naše setba v přirozené oblasti má vliv na ovoce

v duchovní oblasti a naopak (L 12,33-34; 1K 9,11; 1K 15,44). Budeme tedy zasévat do fyzické studny, abychom sklídili v duchovní oblasti a vykopali duchovní studnu. Jenom tento krok to jistě nevypůsobí, avšak bude součástí kopání. Všechny Božské duchovní studny jsou v Kristu a jsou otevřeny či uvolněny skrze naši službu víry.

Přikládáme dva první dopisy vyměněné mezi námi a Iris Ministries. Na tomto projektu se začíná pracovat. Celý projekt bude stát asi 6 000 USD, což je nyní přibližně 115 000 Kč. Nejméně do konce roku 2012 (nevíme za jak dlouho bude studna hotová) je na tento projekt otevřen sborový podúčet 182-0460842399/0800. Také během roku budeme několikrát dělat sbírky na nedělních shromážděních na tento účel. Své dary tedy můžete dávat jednorázově při sbírkách nebo přímo do banky na podúčet, anebo dávat pravidelně finanční dar skrze trvalý příkaz v bance. Iris Ministries slíbilo zodpovědné využití našeho daru a dokumentaci celého projektu.

Drazí přátelé,

jako církev již několik let finančně podporujeme vaši službu v Mosambiku. Jsme nadšeni z toho, co Bůh skrze vaši službu působí. Pán má zájem o tyto zapomenuté lidi. V srdci máme určitou myšlenku, kterou bychom vám rádi sdělili. Rádi bychom zaplatili vykopání jedné studny a také její následné zabezpečení (ostrahu) v Mosambiku či na nějakém podobném místě, kde je toho nejvíce zapotřebí. Přáli bychom si, aby to bylo spojeno s Vaší službou a také s evangelizací. Máme zároveň i určité podmínky: vybudování studny a její následnou ostrahu určitou zodpovědnou osobou, dobrou dokumentaci celého díla (zpráva, vyúčtování, fotografie nebo videozáznam atd.). Jednoduše řečeno, rádi bychom, aby tato studna přinesla potřebným lidem co největší užitek. Měli byste o tuto nabídku zájem, či máte takovou potřebu? Kolik dolarů by to stálo?

S pozdravem a požehnáním Tomáš a Renata Korčákovi

Drazí Tomáši a Renato,

Velice vám děkujeme, že jste nás kontaktovali ohledně nabídky pomoci s vykopáním studny pro zdejší vesnici. Jaké požehnání pro některé z těchto takzvaně posledních lidí. Tato konkrétní potřeba je v Mozambiku stále velká. V této chvíli očekáváme nového misionáře, který bude dohlížet na náš program vrtání studní, a já čekám na někoho, kdo by také zodpověděl právě takové otázky, jaké jste mi položili vy. Víím, že takový projekt - vykopání studny - by vyžadoval přibližně 6000 USD a že podmínky, které jste nám předložili, obvykle našim sponzorům zaručujeme. V současné době jsem ve Spojených Státech na krátké dovolené, ale jakmile vám budu schopen poskytnout více informací, okamžitě se vám ozvu. Pokud byste měli jakoukoli otázku, svobodně se na mne obraťte. Ať vás Bůh naděje naplní radostí a pokojem ve víře ať se vaše naděje rozhojní mocí Ducha svatého! Radost z Jeho přítomnosti!

Tony Maxwell, Osobní asistent Rollanda Bakera, Iris Global

**Podúčet na vybudování studny v Mosambiku přes Iris Ministries:
182-0460842399/0800**

Láska není sobecká

Stephen Kendrick & Alex Kendrick

„Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v prokazování úcty předcházejte jeden druhého.“ (Ř 12,10)

Žijeme ve světě, ve kterém je člověk fascinován sebou samým. Kultura, která nás obklopuje, nás učí, abychom se soustředili na svůj vzhled, na své pocity a na své osobní touhy jakožto nejvyšší priority. Cílem, jak se zdá, je dosáhnout co nejvyšší možné úrovně štěstí. Nebezpečí tohoto způsobu myšlení se však stane až bolestně zjevným, podíváme-li se dovnitř manželských vztahů.

Pokud by mělo existovat slovo, které ve své podstatě znamená pravý opak lásky, bylo by to *sobectví*. Bohužel je to sklon, který si každý z nás neseme s sebou už od narození. Lze to vidět na tom, jak malé děti jednají, a často i na tom, jak i dospělí lidé špatně zacházejí jeden s druhým. Téměř každý hříšný skutek, který byl kdy vykonán, lze vztáhnout k nějaké sobecké motivaci. Sobectví je rysem našeho jednání, který na druhých nesnášíme, ale u sebe jej omlouváme. A přeci není možné, abyste poukazovali na tolik různých způsobů, jakými se váš partner chová sobecky, aniž byste přiznali, že i vy jste sobeckého jednání schopni. To by bylo pokrytecké.

Proč klademe tak nízké nároky na sebe samé, zatímco od našich partnerů očekáváme jen to nejlepší? Odpovědí je hořká pilulka, kterou je třeba spolknout: *Jsmo sobectví*.

Jestliže manžel své ženě předhazuje pouze své zájmy, potřeby a priority, pak to je známka sobectví. Jestliže si manželka neustále stěžuje na to, kolik času a energie věnuje tomu, aby uspokojila potřeby svého muže, pak to je známka sobectví. Avšak „láska nehledá svůj prospěch“ (1 K 13,5). Milující manželé a manželky – ti, kteří se těší z plného smyslu svého manželství – se zaměřují na to, aby dobře pečovali o onu druhou chybující lidskou bytost, se kterou se rozhodli sdílet svůj život. A to proto, že skutečná láska hledá cesty, jak druhého přijímat, jak vůči němu říkat „ano“.

Jedním z paradoxů sobectví je, že dokonce i nějaká ušlechtilá akce může být sobecká, jestliže její motivací je zasloužit si svá práva nebo vysloužit si odměnu. Jestliže uděláte dokonce i nějakou velmi dobrou věc za tím účelem, abyste pokoutně zmanipulovali svého partnera k nějakému pro vás prospěšnému jednání, stále jednáte sobecky. Základní dělicí čára leží zde: buď svá rozhodnutí děláte z lásky k druhému, nebo ze sebelásky.

Láska není nikdy spokojena, pokud nezakouší blaho či prospěch druhých. Nemůžete jednat zároveň ze skutečné lásky a zároveň ze sobectví. Jestliže se rozhodnete milovat svého partnera, pak to také znamená, že jste se rozhodli říci „ne“ něčemu z toho, co byste si přáli vy sami, abyste mohli říci „ano“ tomu, co potřebuje on. Štěstí svého partnera zde kladete nad své vlastní. To neznámá, že

nikdy nemůžete prožívat vlastní štěstí. Pouze nepopřete štěstí toho druhého kvůli tomu, abyste vy sami byli šťastni.

Láska tedy vede ke vnitřní radosti. Jestliže na první místo kladete spokojenost svého partnera, vyplývá z toho vnitřní naplnění, které nemůže být znásobeno jakýmkoli sobeckým jednáním. Toto vnitřní naplnění je přidanou hodnotou, kterou vytváří Bůh a rezervuje ji pro ty, kteří druhým prokazují opravdovou lásku. Pokud se zřekneš svých práv ve prospěch svého partnera, získáš šanci osvobodit sám sebe pro odkrytí hlubšího smyslu manželství.

Nikdo vás nezná tak dobře, jako váš partner. A to také znamená, že nikdo jiný nerozpozná rychleji změnu ve vašem chování, když vědomě začnete obětovat svá chcení a přání ve prospěch naplňování jeho či jejích vlastních potřeb.

Jestliže vám obětovat své vlastní touhy ve prospěch vašeho partnera připadá tvrdé, pak možná budete mít se sobectvím problém hlubší, než jste možná ochotni si připustit.

Položte si následující otázky:

- Skutečně si přeji to, co je nejlepší pro mého manžela či pro moji manželku?
- Chci, aby můj partner cítil, že ho miluji?
- Věřím, můj partner tomu, že mám na mysli jen to, co je pro něj nejlepší?
- Vnímá mě můj partner jako toho, kdo mu vždy vychází vstříc jako první?

Ať se vám to líbí nebo ne, v očích těch, kteří vás obklopují, a především v očích vašeho partnera, máte určitou „reputaci“. Avšak je to reputace milujícího člověka? Uvědomte si, že i váš partner je postavený před podobně náročný úkol milovat sobeckého člověka – vás. A tak se rozhodněte, že to budete vy jako první, kdo vůči němu začne projevovat skutečnou lásku. A mějte při tom oči otevřené dokořán. Až pak bude vše řečeno a vykonáno, budete mnohem naplněnější oba.

„Nic nedělejte ze soupeření ani z ješitnosti, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe“ (Fp 2,3).

DNEŠNÍ ÚKOL

Jestliže něčemu věnujete svůj čas, energii a peníze, stává se to pro vás důležitějším. Je těžké přinutit se, aby vám záleželo na něčem, do čeho neinvestujete. Kromě toho, že se dále budete zdržovat negativních komentářů, kupte dnes svému partnerovi něco, čím mu dáte najevo, že jste na něj dnes mysleli.

Poznamenejte si splnění dnešního úkolu. Jaký dárek jste pro svého partnera vybrali? Co se stalo, když jste mu jej předávali? Jak jej přijal? Jak jste se při tom cítili vy sami?

„Vždyť kde je závist a soupeření, tam je zmatek“ (Jk 3,16)

*Toto je jedna ze 40 výzev lásky obsažených v knize **Výzva lásky** od Stephena & Alexe Kendricka, kterou vydal Návrat domů 2011. Tato cesta obnovy či povzbuzení manželství je mistrně popsána ve filmu *V jednom ohni* (Fire proof), který je možno s českým dabingem stáhnout na adrese: <http://www.uloz.to/11955242/v-jednom-ohni-2008-cz-dab-avi> (<http://movie-library.cz/film/246107-v-jednom-ohni/>)*

Jak slyšet Boží hlas

A. Gene Veal

„Naslouchej tak, abys byl vyslyšen.“ – C.H. Spurgeon

„Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li mé výroky ve vás, požádejte, oč chcete, a stane se vám.“ (J 15,7)

„Zapamatujte si dobře, že musíme slyšet Ježíše, pokud očekáváme, že nás vyslyší. Pokud nemáme otevřené uši pro Krista, on nebude mít otevřené uši pro nás. Přesně tak, jak slyšíme, budeme i vyslyšeni. A navíc to, co slyšíme, musíme zachovat, musíme v tom žít a musíme to použít pro náš charakter jako mocnou sílu. Musíme přijmout pravdy, které Ježíš učil, nařízení, které vydal a práci Ducha svatého, který je v nás. Jinak nebudeme mít zastání u trůnu milosti. Představ si, že bychom přijímali všechna slova našeho Pána a ta slova by v nás zůstala – jaké možnosti by se nám otevřely! Naše vůle by se mohla projevat v modlitbách, protože jsme se už předtím poddali Pánovým příkázáním. Proto Eliáš obdržel klíče od nebe a dokázal zavřít nebeské mraky. Jeden takový muž má hodnotu tisíce obyčejných křesťanů. Toužíme se pokorně přimlout za naše církve a svět a jako Luther můžeme mít něco, co je od Pána? Pokud ne, musíme otevřít svoje uši pro hlas toho Nejmilejšího, pro poklad v jeho slovech a důsledně je poslouchat. On chce vyslyšet každého, kdo se k němu bude poctivě modlit.“ - C.H. Spurgeon „Šeková knížka banky víry“

Slyšení Boha

Nebudu přehánět, když řeknu, že mnoho křesťanů se cítí ohroženo myšlenkou, že by k nám Bůh dnes mluvil. Proč tomu tak je? Mají představu, že Bůh je uvězněn v naší teologii, věří, že mají klíč k poznání Boha ve svých doktrínách a leze jim na nervy, když někdo svědčí o tom, jak Bůh k někomu mluvil v práci, v církvi nebo vedle jejich domu. Rádi se učí o Boží existenci a jeho vlastnostech, ale ukažte mi teologický seminář, kde by se vyučovalo o tom, jak slyšet Boží hlas. Nebyl by to velice kontroverzní seminář? Proti takové subjektivitě by se bojovalo. Proto taková vyučování neexistují. Taková zanedbání ovlivňují naše kázání a vyučování v našich sborech. Vede to k představě, že Bůh je kdesi vzdálen, a není mezi námi.

Je normální, že Bůh mluví ke svým lidem. Když máš problémy, mělo by být pro tebe normální očekávat, že Bůh k tobě pošle své služebníky. On ti pomáhá. Pro Boha je normální, že bude potěšovat tvoje srdce a mluvit k tobě tak jasně, že budeš uprostřed zkoušky a přesto budeš směle prohlašovat, co ti Bůh říká, nebo dělat, k čemu tě Bůh povede. Celé Písmo o tomto svědčí. Přemýšlej nad Eliášem,

Davidem, Nátanem, Ezdrášem, Jeremjášem, Ozeášem, Izajášem. Přemýšlej nad tím, jak Bůh vedl Filipa, aby se setkal s etiopským dvořanem. Přemýšlej nad Priscilou a Akvilou, jak osvětili Apolla. Přemýšlej nad Janem na ostrově Patmos. Bůh mluví ke svým lidem a skrze ně.

Někteří lidé se bojí otevřít pro duchovní svět. Jenom zmínka slova meditace a otevření se pro neviditelné, je šokuje. Bible má mnoho co říci těm, kteří mají strach ze zlého. Strach by nás neměl motivovat v tom, co budeme nebo nebudeme dělat. Kdykoli se Boží lidé setkali s andělem, nejdříve jim bylo řečeno, aby se nebáli. Je přirozené se bát nadpřirozena. Ale Duch svatý v nás přebývá. Už dávno je na naší palubě. Jak s ním budeme budovat vztah?

Komu nasloucháme?

Kdybychom měli přítele, který je historikem studujícím George Washingtona, velice by nás zajímala fakta, která by odkryl o jednom z našich slavných předků; ale kdyby tentýž člověk přišel a řekl nám: „Když jsem dnes ráno mluvil s Georgem...“, okamžitě bychom o něj měli obavy. George Washington je mrtev. Ježíš je však živý.

Bůh je velký komunikátor

V Bibli jsou dvě pravdy, které nikdo nevysvětlil. Vždycky se považovaly za přirozené. První je věčná existence Boha; druhou pravdou je fakt, že Bůh mluví. Mezi Bohem a člověkem je nerozpojený řetězec komunikace v celé Bibli, ale nikdy se o tom nediskutuje ani se tato věc nedokazuje, je tomu prostě tak. Všechno, co existuje, vzniklo z hlubin ničeho a skrze Boží hlas. Na konci stvoření Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Ať už to znamená cokoli, určitě to znamená, že Bůh stvořil člověka se schopností mluvit a Bůh na samém počátku představuje sebe jako někoho, kdo vytváří hlas, kdo je komunikátorem. On - velký komunikátor - oslovuje menšího komunikátora - člověka.

Zastavil ses někdy a položil sis otázku: „Kdo vlastně jsem?“ Většina lidí pátrá po smyslu existence. Ale málokdo žasne nad tím, že máme prostředek, jak věcem přijít na kloub: řeč. Vrať se zpět k událostem v zahradě Eden a podívej se na to, proč jsme byli stvořeni – abychom komunikovali s Bohem. Když Bůh stvořil člověka, první věcí, kterou spolu dělali, byla řeč. Měli spolu rozhovor. Poté, co člověk zhřešil, Bůh přišel k Adamovi a Evě, kteří stále chápali, co jim říká a stále dokázali odpovídat. I když došlo k pádu, tento aspekt vztahu s Bohem zůstal. V celé Bibli jsou lidé, kteří mluvili s Bohem a on jim odpovídal. Někdy byla jejich reakce radost, někdy zlost. Když Bůh promluvil k Mojžíšovi, on mu oponoval. On je skutečný; my jsme také skuteční. Ať už se na věc podíváš jakkoli, Bible nikde nepopisuje lidi, kteří by prožívali pouze éterické myšlenky; to, co se dělo, byla jasná, autentická komunikace mezi Stvořitelem a stvořením.

Mnoho bylo řečeno

Co Bůh tedy řekl? Máme mnoho uchováno z toho, co Bůh řekl Adamovi a Evě a jejich potomkům; mnoho z těchto slov bylo napsáno pro nás, ale mnoho z toho, co Bůh předal lidem v Bibli, citováno není. V Genesis je psáno, že Enoch chodil s Bohem. Vzpomínáte si na to, že Enoch měl dítě, které se jmenovalo Metuzalém? To jméno poukazuje na to, že Bůh mluvil k Enochovi, když spolu chodili, protože slovo Metuzalém znamená „když zemře, přijde“. Jméno mělo zřejmě říci to, že když Metuzalém zemře, přijde potopa. Bůh tedy musel Enochovi mnoho předat, když měl syna s takovým jménem. A docela jistě Metuzalém, který žil nejdelší život na zemi, zemřel těsně předtím, než přišla potopa.

Přemýšleli jste někdy nad tím, kde Noe vzal plány na stavbu archy? Nějakým způsobem mu Bůh předal návrhy. To je komunikace: obdržet přesné rozměry plavidla, které nikdo předtím nestavěl a které by odolalo rozsahu potopy popsané v Bibli. To je něco úžasného!

Je metoda přenosu slov mystická? Abraham nebyl mystikem. Lidé, ke kterým Bůh v Bibli mluvil, nepocházeli z nějakého abstraktního prostředí. Byli to obyčejní lidé. Bible je kniha pro pozemšťany; mluví k nám tam, kde žijeme. Abraham byl obchodník; velice úspěšný, byl to nomádký pastevec. Pohyboval se na běžných obchodních cestách na Středním Východě. A Bůh si vyvolil Abrama a začal k němu mluvit. Nejdříve k němu promluvil v kaldejském městě Ur. Bůh mu řekl, že ho zavede do jiné země; řekl mu, že bude mít dítě; řekl mu, že skrze jeho potomky bude požehnána celá země. Abraham přizpůsobil celý svůj život tomuto vnitřnímu hlasu. Bůh vstoupil s Abrahamem do smlouvy. Člověk nemůže vstoupit do smlouvy s myšlenkou. Smlouva se dá uzavřít pouze s druhou osobu.

Jákob je posledním člověkem, o kterém bychom mohli říct, že byl mystikem. Koupili byste si od něj ojeté auto? Ne od Jákoba, takového podvodníka. Ale Jákob byl člověkem s touhou po Bohu ve svém srdci. Nejprve Bůh navštívil Jákoba ve snu, Jákob později s ním bojoval. Celý život se Jákob soustředil na slyšení Božího hlasu.

Bůh mluvil k Jákovovu synu, Josefovi, ve snech. Co bys řekl na to, kdyby za tebou přišel tvůj šestnáctiletý syn a u snídaně ti řekl, že měl v noci sen, ve kterém se mu celá rodina klaněla. To se stalo v Jákovově rodině. Bůh mluvil k tomuto šestnáctiletému chlapci skrze sny a mluvil k němu po celý život, i když stál před faraónem. Faraón na to reagoval takto: „Nikdo není jako tento muž, ve kterém přebývá duch Boha.“ Josef mluvil s Pánem.

Ježíš je živý; co jiného bychom čekali? Ananiáš užasl nad tím, co mu Bůh řekl. Ananiáš slyšel Boha. Skrze jeho poslušnost se Saul naučil to, co Bůh pro něj připravil. Na apoštolově příkladu se pak také můžeme naučit věřit tomu, co Bůh řekl.

Pak tu máme událost, kdy Bůh zjevil něco téměř nepřijatelného Petrovi. Petr byl dobrý ortodoxní Žid. Učili ho, že nemá mít nic společného s pohany. Bůh přišel

během toho, co se Petr modlil v Duchu svatém a skrze kombinaci vize a přímé komunikace, řekl Petrovi, že má navštívit dům pohana. Boží hlas odvál všechny Petrovy předsudky a poslal ho do Kornéliova domu.

Kniha Skutků je plná situací, kdy Bůh mluvil ke svým lidem. Během důležitého setkání v Jeruzalémě, po velké rozepři, se starší a diakoni usmířili skrze Ducha svatého a bylo to zapsáno do jejich církevního protokolu. Církev v Jeruzalémě napsala „bratřím z pohanů“ a říká: „Zdalo se dobré nám a Duchu svatému, abychom na vás nevkládali větší břemeno než je nezbytně nutné...“ Díky jeho přítomnosti mezi nimi činili rozhodnutí, které ovlivnilo směr historie křesťanské církve. Duch svatý byl hlavním účastníkem jejich setkání. Takto pracovali. Pouze o tom podávám zprávu.

Jak se to může dít?

Když Bůh mluví, tak to víš ve svém duchu, protože on mluví k našemu duchu. Nemusíš si to vsugerovat; Bůh to dělá sám. Bůh je iniciátorem. Neexistuje žádný oficiální mechanický prostředek, skrze který by Bůh mluvil. Studium Bible zjišťujeme, že mluvil mnoha způsoby. Bůh mluvil například skrze anděly, keř, osla, manžele, rouno, hrom, ženy, proroky, vítr, pergamen, vize, sny, a tajemného kněze jménem Melchisedech. Jeho hlas je popisován jako tichý, jemný šepot, ale i jako hukot vody. Je zajímavé se podívat na každou zkušenost mezi Bohem a člověkem, ke kterému mluvil a zjistíme, že každý člověk v těchto případech věděl, že k němu mluví Bůh.

Většina knih proroků začíná frází: „Stalo se slovo Hospodinovo...“ Často je zaznamenáno, kde se to stalo a v jakém roce a komu, ale nemluví se o tom, jak se to stalo. Téměř je to jako nevyslovené pochopení skutečnosti, že *způsob, jakým osobně slyšíme Boha nemusí být popsán*. Způsob, jakým k nám Bůh mluví, není to, co máme hledat. Důležité je to, co nám říká.

Kdy mluví?

Když jsi ponořen do Božího slova a poznání Boha a čekáš na něj, on se ti dá poznat. To, o čem mluvím, je jeho přítomnost. Ne pouze emocionální zkušenost, která ukazuje na to, že je s námi, ale on sám, který se manifestuje ve své přítomnosti. Když v něm zůstáváme, on přichází a dává nám poznat svoji přítomnost. Bůh nás nejdříve udiví svojí svrchovaností. Jakmile jsme připraveni v pokoře slyšet jeho hlas, přichází k nám na osobní rovině. Mluví k nám slova moudrosti, nasměrování, potěšení, ujištění a síly. Zjišťujeme, že všechno to, co potřebujeme přichází od něj, nikoli od nás nebo z jiného zdroje. On nám dokazuje, že je s námi. Jeho přítomnost mluví k našemu duchu, stejně jako mluvila po vzkříšení. I když věděli, že odešel, cítili, že je s nimi.

Jak máme poslouchat, když mluví?

Musíme mít postoj dětské otevřenosti. Vzpomínáte si na malého Samuele? Abychom mohli mít funkční obecnství s živým Bohem, musíme si vytvořit zvyk

ztišení se. Nemůžeme Boha slyšet, jestliže je uvnitř nás veliký hluk. On nemluví k našemu tělu nebo našim emocím. Musíme se naučit ztišit se a poznávat Boha. Ježíš řekl, „zavři se ve svém pokojíku“. V našem srdci existuje „pokojík“, kde můžeš zavřít dveře, zatímco život kolem tebe plyne dál. A častokrát, jakmile zavřeš tyto dveře, uvidíš směr, kterým se máš ve svém životě dát. Musíš se naučit být v Boží přítomnosti. Můžeš tvrdit, že Bůh je všude, aniž bys byl v jeho přítomnosti tam, kde právě jsi. K tomu potřebuješ ztišení. Musíme na něj čekat, uctívat ho, vyznávat, že po něm toužíme, ne pouze po jeho požehnání. Je to on, po němž toužíme, nejen zkušenost hovoru s ním.

Jak rozlišíme mezi našimi vlastními myšlenkami a jeho hlasem? Když se ztišíme, přichází mnoho myšlenek. Naším úkolem je slyšet jeho hlas uprostřed těchto myšlenek. Je to jako naladění rádia na určitou frekvenci, musíš ignorovat celou řadu statických a podivných hlasů, které se do toho mísí a nastavit se na ten, který hledáš. On mluví, my pouze někdy neposloucháme. V práci se trápíš nad nějakým problémem a potom přijde Bůh a ty znáš řešení. Víš to, protože ti to řekl. On ti dává moudrost, která je větší než tvoje vlastní. Jsou chvíle, kdy jsi v depresi, zdá se, že neexistuje východisko, ale on je tam. Stejně jako byl s Pavlem. On promluví Slovo a najednou pokoj, který převyšuje všechno poznání, naplní tvoje srdce. Ve tvé situaci se nic nezměnilo, ale ty jsi dostal jeho pohled na věc, učíš se jako Pavel zvládat s Bohem každou situaci.

Jak se na něj naladíme?

Pokud máme Boha jasně slyšet, musíme si rozvinout zvyk meditovat nad jeho Slovem. Musíme se ponořit do Písma, založit svoje přemýšlení na jeho Slově, naplnit se jeho Slovem; nechat jeho živou vodu, aby obmyla naši mysl od světského zkreslení reality. Potom, když k nám mluví skrze svoje Slovo, naše mysl je připravena slyšet to, co nám říká.

Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce. (Žd 4,12) Tato slova popisují Ježíšovo jednání s námi skrze Boží slovo. První zkouškou toho, zda jsem slyšel Boha mluvit, je porovnání s psaným Slovem. První důležitá otázka musí znít takto: Je to v souladu s psaným Božím slovem? Je to v rozporu s tím, co již Bůh řekl? Pokud to je v rozporu s Písmem, není to z Boha.

Pavel napsal několik tvrdých slov na adresu Galatských: ***Ale i kdybychom vám my nebo sám anděl z nebe zvěstoval v evangeliu něco jiného než to, co jsme vám zvěstovali, budiž proklet! Jak jsme řekli dříve, i nyní říkám znovu: Jestliže vám někdo zvěstuje jako evangelium něco mimo to, co jste přijali, budiž proklet!*** (Ga 1,8-9) Ve verši 9 opakuje stejnou věc. Dvakrát ve dvou verších. Když nás navštíví andělé, nemáme zahodit Bibli a přijímat všechno, co říknou. Raději bychom měli říci: „Posaď se tady, anděli, počkej, než to, co jsi mi řekl, porovná s Písmem.“ Boží slovo je konečným Slovem. Pokud to, co slyšíme nekoresponduje s Božím slovem, není to z Boha. Venku je víc duchů než pouze Duch svatý.

V tomto světě máme chodit pod vedením Ducha svatého. Bez jeho ochrany, můžeme sejít na scesti. Můžeme se dopouštět mnoha hříchů. Každý zmatený samorostlý křesťan je v tomto stavu proto, že ignoruje psané Boží slovo. Naslouchat Božím hlasu neznámá hledat speciální mimobiblická zjevení. Pokud to, co slyšíme je skutečně Bůh mluvící k našemu srdci, potom to bude v souladu s jeho psaným Slovem. On nám bude ukazovat biblické principy v naší konkrétní situaci. Ježíš byl nasycen Božím slovem. Neustále ho citoval. V tomto i v dalších věcech je naším vzorem.

Mluví tedy vůbec Bůh i mimo psané Boží slovo? Pokud zvážíme, že jsou země, kde je Bible zakázána, potom si troufám tvrdit, že Bůh má cesty, jak mluvit ke svému lidu v těchto těžkých obdobích. Oni Bibli nemají. Ale není to zajímavé, že právě lidé, kteří slyšeli Boha poprvé bez Bible, jsou ochotni riskovat svoje životy, aby se mohli k Bibli dostat? Bůh se jim zjevuje skrze svého Ducha. Pokud k nám Bůh mluví, ať už skrze vnitřní hlas, nebo učitele, nebo okolnosti, kolektivně nebo individuálně, všechno cokoli slyšíme musí být v souladu s jeho živým, objektivním Slovem.

Náš vztah s Bohem se vyvíjí. Během naší cesty s ním, jsou chvíle, kdy nevíme, kam jít a jakým směrem se ubírat. Jak Izajáš řekl: ***A na vlastní uši uslyšíš za sebou říkat: To je ta cesta, po ní jděte, ať se dáte napravo nebo nalevo.*** (30,21) Ať odbočíš napravo nebo nalevo, slyšíš jeho hlas vedle sebe. Tak vypadá cesta s ním. Běž dál, chod' s ním. Toto ti dnes říká. Taková je cesta křesťana.

Pokoj Kristův ať rozhoduje (nebo: vládne) ve vašich srdcích. (Ko 3,15) Nakonec musíme mít potvrzení jeho pokoje. Kdykoli Bůh mluví, i kdyby nás napomínal, vždycky je v tom Boží pokoj. Boží pokoj funguje v našem srdci jako soudce. Takto poznáme, že to, co slyšíme, je od něj. To, co říká, doprovází jeho pokoj. Někdy se pro tebe otevře příležitost, ale ty nemáš vnitřní potvrzení, že bys ji měl využít. Zastav se. Tvůj pokoj je narušen. Čekej na jeho pokoj, který ti řekne: O.K. jdi do toho, nebo nepřijímej to. Pokud budeš chodit s ním a dělat rozhodnutí, nech ať je rozsuzuje jeho pokoj. Ať Boží pokoj vládne ve vašem srdci během toho, co se učíte slyšet jeho hlas. Bůh vám žehnej v plném poznání toho, kým jste v Kristu.

Zdroj: www.prepareinternational.org

Zvol správnou rychlost

Dan Drápal

Když byli synové Izraele v pustině, našli muže, který sbíral v sobotní den dříví. Ti, kdo ho našli, jak sbírá dříví, ho přivedli k Mojžíšovi, Áronovi a celé pospolitosti. Nechali ho u stráže, protože nebylo rozhodnuto, co se s ním má dělat. Hospodin řekl Mojžíšovi: Ten muž bude jistě usmrcen! (Nu 15,32-35)

Neříkejte, že s tímto biblickým textem nemáte problém. Trest smrti za sbírání dříví v sobotu? Nehumánní bigotnost nejhoršího kalibru! Nemělo by se takové čtení zakázat? Byli lidé, kteří už s tímto nápadem přišli. Já jsem ale ctitelem Kristovým,

a vím, že místo k popravčímu kůlu mám lidi vodit ke Kristově kříži. A představte si, že nacházím smysl i v těchto starozákonních textech!

Když jsem se jako duchovní začal soustavněji a často věnovat pastoraci, poznal jsem celou škálu problémů, které lidé mají. A protože jsem byl zároveň pilným čtenářem Bible, po několika letech jsem si všiml, že když někdo v životě dělal něco, za co byl ve Starém zákoně trest smrti (např. zlořečení rodičům, vztažení ruky na rodiče, různé formy okultismu, určité perverzní sexuální praktiky apod.), měl zpravidla i po obrácení ke Kristu vážné problémy. Pokud z nich měl vybřednout, bylo třeba, aby činil nejen obecné pokání, ale výslovné pokání z hříchu, kterého se dopustil, a zpravidla potřeboval, aby ho někdo jiný z tohoto hříchu rozvázal. (V této souvislosti se mi začal také trochu otvírat novozákonní text o svazování a rozvazování.)

Zde se setkáváme s trestem smrti za porušení soboty. Jaký to má smysl? Co to vlastně znamená? Židé doby Ježíšovy měli velmi přesně rozpracováno, co se v sobotu smí a nesmí a jak by se měla správně sobota dodržovat. Pravda, byly mezi nimi různé směry; některé liberálnější, jiné konzervativnější. Perikopa o tom, jak učedníci v sobotu trhají klasy a třením z nich vybírají zrníčka, není v Novém zákoně náhodou. Mezi farizeji se diskutovala otázka, zda právě tato činnost je prací nebo ne. Ježíš měl k farizeům ve skutečnosti hodně blízko a často se postavil za jeden ze směrů proti druhému (např. v otázce rozvodu se postavil za konzervativce, zatímco ve věci mnutí zrna z klasů za liberály).

Židovský přístup k sobotě je ovšem názorným příkladem, jak zákonictví zcela zastře podstatu věci. Ježíš vícekrát opakoval, že sobota je učiněna pro člověka a nikoli člověk pro sobotu, nicméně ti, kteří už byli zcela pohlceni zákonictvím, asi vůbec nechápali, o čem mluví. Pokusím se vysvětlit, o čem mluvil, a proč byl za porušení soboty tak přísný trest.

Bůh ustanovil sedmý den jako den odpočinku. A řekl, že je pro nás nesmírně důležitý. Dokonce nějak souvisí se skutečností, že člověk je Božím obrazem, protože Bůh sám sedmého dne odpočinul. (Zajímavá je skutečnost, že zatímco pro Boha samotného byla sobota posledním dnem, završujícím stvoření, pro člověka byla vlastně prvním dnem. Člověk přišel na svět a začínal dnem odpočinku.)

V posledním letošním čísle časopisu Respekt byl zajímavý článek o fungování lidského mozku. (Možná vám to přijde zvláštní, ale onen článek byl podnětem k sepsání této mé úvahy.) Referoval o vědeckém zjištění, že člověk bytostně potřebuje vypnout, občas nic nedělat, a že s nejvýznamnějšími objevy přicházeli lidé, kteří se dovedli „jen tak flákat“ a na nic konkrétního nemyslet. (Samozřejmě zde nemluvím o notorických nemakačencích, kteří mají „vypnuto“ permanentně.) Zatímco my spíme nebo „nic neděláme“, náš mozek zpracovává podněty, jichž se mu dostalo v předchozím období, jež mohlo být naplněno činností nebo usilovným bádáním. Pokud mozku neposkytneme dostatečně dlouhou dobu, není schopen přicházející impulzy zpracovat.

Jednoduše řečeno, mozek potřebuje jak dostatek podnětů, tak dostatek času, aby tyto podněty účinně zpracoval. Člověk je stvořen k sedmidennímu cyklu. Lidské dějiny zaznamenaly několik pokusů tento sedmidenní cyklus změnit (zpravidla na desetidenní; my lidé chceme mít věci logičtější než sám Hospodin, a sedmička je takové ne příliš praktické číslo, že? Je to číslo liché, a vůbec, špatně se s ním počítá). Tyto pokusy ale byly zpravidla velmi brzy odpískány, protože lidem se v nich nevedlo dobře.

Poučení je nasnadě: Potřebujeme den odpočinku. Potřebujeme někdy zcela vypnout. Potřebujeme mít rytmus práce a volna. Jenže u soboty, ustanovené Zákonem, daným skrze Mojžíše, šlo ještě o víc. Izraelce sytila v pustině mana padající z nebe. Jak se v Písmu dočítáme, nedala se přechovávat do druhého dne. Musela se spotřebovat v den, kdy byla nasbírána – druhý den už byla nepoživatelná. Jen s páteční manou tomu bylo jinak. V pátek dostali Izraelci many na dva dny – a ejhle, v sobotu byla páteční mana stále čerstvá. Byli i tací, kteří Bohu nevěřili, a tak šli „na manu“ i v sobotu. Jenže žádnou nenašli.

Sobota byla nadpřirozeným znamením Boží milosti, z níž musíme žít. Zákonictví sobotu tohoto nadpřirozeného rozměru zcela zbavuje. Sobota, jak ji znal Izrael v pustině, byla viditelným a hmatatelným (v případě many dokonce poživatelným) znamením toho, že Bůh je schopen se o člověka o dni odpočinku (a – analogicky – i o milostivém létě, kdy mělo pole zůstat ležet ladem) postarat. Když Izrael překročil Jordán a vstoupil do zaslíbené země, mana přestala. Ale sobota měla – mimo jiné – neustále připomínat toto zázračné sycení.

Den odpočinku dodává tvému životu rytmus. Umožňuje ti zastavit se a začít přemýšlet o něčem jiném než o práci. Mnohdy umožňuje dětem, aby si alespoň trochu užily své přepracované rodiče. Sobota ve svém správném pojetí tě vytrhne z honby za prosperitou, za úspěchem, a kdoví za čím ještě.

Pokud nepochopíš smysl soboty, zaplatíš za to životem. (To je poselství příběhu o tom přísném trestu.) Budeš ale umírat pomalu a dlouho. A ani na konci života ti nedojde, jak fatální bylo, žeš pracoval od nevidím do nevidím a nikdy ses nezastavil, aby sis položil otázku, proč tady vlastně jsi.

Zatímco dříve bývalo podnětů málo a dějiny postupovaly velmi, velmi pomalu, nyní máme opačný problém. Jsme zahlceni podněty, dostáváme jich víc, než jich stačíme zpracovat, a někdy nás zcela udolají. Je jich tolik, že nás připraví o identitu. Jak řekl jeden z nejslavnějších amerických písničkářů: „Já vlastně žádnou identitu nemám. Večer jsem jiný člověk, než jsem byl ráno.“

Onen článek v Respektu to dosti barvitě popisoval. Dnes toho lidé musí stačit mnohem více než kdy dříve – ať už jde o práci nebo o zábavu. Proto je v Západní společnosti stres patrně největším zabijákem současnosti. Proto mají psychiatři tolik práce.

Radím ti, zvol si svou vlastní rychlost. Bude to možná znamenat radikální rozhodnutí. Několik Ti jich navrhnou:

- Neoznamuj nikomu žádná zásadnější rozhodnutí prostřednictvím SMS. Textovky by ti měly sloužit jen ke sdělení typu: „Přijdu o pět minut později“ nebo „zapomněla jsem ti říct, abys koupil ještě droždí“. Nikoli ke sdělení typu: „Dospěla jsem k závěru, že bude lepší, když se rozejdeme.“
- Reklamní letáky pročítej, pouze když víš, že chceš něco konkrétního koupit. Jinak je rovnou vyhazuj.
- Odhlas se z Facebooku. Facebook ti lže. Říká ti, že máš 243 přátel, ale 240 z nich žádní přátelé nejsou. Asi 150 z nich jsou tví známí, o dalších ze svých „přátel“ vlastně zhora nic nevíš. Facebook tě svádí k příliš stručným sdělením, jež mnohdy nesdělují vůbec nic. Kazí ti styl i pravopis. Stáváš se nesrozumitelným. Čas, který zrušením Facebooku ušetříš, věnuj skutečným přátelům.
- Pokud komunikuješ přes e-mail, zkus napsat dopis zvlášť a dát mu všechny náležitosti dopisu (oslovení, závěrečný pozdrav, místo sepsání – můžeš vynechat datum, to se tam zobrazí tak jako tak) a zkontroluj styl a pravopis. Pak pošli dopis jako přílohu. V krajním případě můžeš text dopisu zkopírovat do těla zprávy. A nezapomeň na ten pravopis! To tě zpomalí. Budeš si muset dopis přečíst ještě jednou a to ti umožní zamyslet se nad tím, jestli jsi sdělil, cos sdělit chtěl, a zda je tvůj dopis dostatečně uctivý. Adresát, ať je jím kdokoli, si zaslouží, abys s ním jednal uctivě.
- Nedívej se na televizi déle než tři hodiny týdně. Rozhodni se předem, nač se budeš dívat, a když se ti to nebude líbit, televizi vypni.
- Pokud nejsi starý a nemohoucí a pokud tam dojdeš za půl hodiny, jdi tam pěšky. Nepoužívej MHD. Vlastní auto už vůbec ne.
- Pokud se tomu můžeš jen trochu vyhnout, nedávej si s lidmi, na nichž ti záleží, více než dvě schůzky denně. Pokud si dáš schůzek více, budeš roztěkaný, odtažitý a budeš říkat banality.
- Ať už hovoříš s kýmkoli, pokud sis schůzku naplánoval, věnuj člověku, s nímž hovoříš, plnou a soustředěnou pozornost.

Pamatuj, že v mnohém jsi pánem svého života. Nemusíš se nechat štvát. Zvol si svou rychlost. Správná volba ti umožní prožít život naplno. Naplno prožitý život nespočívá v maximu podnětů. Naopak, musíš podněty tvrdě omezovat a přijímat jich jen tolik, abys je stačil smysluplně zpracovat.

Připadají ti mé rady příliš tvrdé, nebo třeba zcela mimo? Neboj se, jsou to jenom rady – nepřijdu tě zkontrolovat. Na druhé straně – jsou to rady vyzkoušené. (Až na ten Facebook. Tam jsem nikdy nebyl. Četl jsem, že abst'ák po odhlášení je příšerný – člověk má pocit, že přestal existovat. Ale možná právě začal.)

Před více než sedmi lety jsem byl okolnostmi vytržen z velmi hektického života. Chtě nechtě jsem přestal být workoholikem. Následovalo asi dvouleté období uzdravování. Pak jsem začal žít naplno. Ale opravdu naplno, nikoli hekticky – lidé si to často pletou. A rozhodně nežiju tak, jak se zpívalo v jedné populární písničce:

„Já chci žít nonstop...“ Já naopak žiju stop. Každou chvíli. Mám nad sebou někoho, koho se mohu kdykoli zeptat, kudy dál.

A ten nám dal den odpočinku, abychom docela určitě měli čas si s ním popovídat. Aby se nám nestal starým dobrým známým, s nímž jsme už ale dlouho nehovořili.

O dni odpočinku zvol tu správnou rychlost. Pak budeš žít naplno, nepoznáš nudu, ale nebudeš přetížený. A poneseš ovoce Ducha svatého.

(23. prosince 2011)

Víra bez církve?

Dan Drápal

V tomto článku se chci vrátit k výsledkům sčítání lidu a komentářům k nim. Jen okrajově se chci dotknout otázky vykazování počtu členů. Představitelé církví, k nimž se přihlásilo mnohem méně lidí, než oni uváděli ve svých oficiálních dokumentech, mají jistě o čem přemýšlet, a předpokládám, že jejich svědomí má s čím se vyrovnávat. Vyslovuji domněnku, že ke snaze vykazovat větší počet členů, než odpovídá skutečnosti, může mimo jiné vést i skutečnost, že daná církev pobírá státní peníze. Je to podobné jako u misionářů. Pokud je misionář placen ze svého domovského sboru, potřebuje značnou dávku osobní integrity, aby ve výroční zprávě oznámil, že vloni měl jeho misijní sbor třicet členů, ale letos má pouze dvacet. Přitom to vůbec nemuselo být vinou tohoto misionáře. Pokud ale připadá na jednoho duchovního 19, potažmo 27 věřících, pak na tom tyto denominace nebudou dobře, až si této skutečnosti všimnou média. Představitelé těchto denominací jistě mají nějaké myšlenkové mechanismy, s nimiž tyto skutečnosti zpracovávají, ale měli by si nechat říci, že zvenčí to opravdu, ale opravdu nevypadá dobře.

Přitom to hlavní, oč mi v tomto článku jde, je apel zcela opačný. Je to apel na 708 000 věřících, kteří se nehlásí k žádné církvi. Samozřejmě, v tomto velikém počtu mohou být lidé nejrůznějšího přesvědčení. Můj apel se netýká těch, kteří věří na ufony nebo na svatý grál a podobné věci. Mám na mysli lidi, kteří se považují za křesťany. Mnozí z nich patrně kdysi prožili obrácení, ale pak v církvi zakusili určité zklamání a rozhodli se „být křesťany na vlastní pěst“.

Být v církvi dnes není jednoduché. (Mám na mysli skutečnou participaci na životě konkrétního společenství, nikoli skutečnost, že někdo je někde formálně „zapsán“.) Je to v mnohém podobné, jako s manželstvím. Každé druhé manželství se rozvádí a síly a faktory, které jsou za rozvody, jsou i za „rozvody“ s církvi. Jistě, mezi manželstvím a členstvím v konkrétním církevním společenství jsou rozdíly; zatímco manželství uzavíráme na celý život (alespoň v biblickém pojetí), církevní příslušnost může člověk z legitimních důvodů změnit. Faktory a síly, které mám na mysli, působí, že člověk s tím druhým (případně s těmi druhými) nevydrží.

Žijeme v době vyhrocené soběstřednosti, kdy si lidé kladou spíše otázku, co nějaký vztah dává mně, než co mohu nějakému vztahu dát já. A pokud si člověk klade

otázku, co mu dává manželství nebo členství v církvi, pak často dochází k závěru, že vlastně velmi málo. Zato ho o hodně připravuje. O „svobodu“, o možnost vyzkoušet si, jaké by to bylo s jinou ženou, o čas apod.

Manželství i církve jsou Boží vynálezy. Jsou příležitostmi, aby se ukázalo, oč nám v životě opravdu jde. Prakticky všichni potřebujeme proměnu charakteru. Málokdo z nás je svatý. A manželství i církve jsou ideální příležitostmi pro proměnu charakteru. Církve má zde na zemi určité úkoly od svého Pána. Jedním z nich – patrně nejdůležitějším – je hlásat evangelium. Je ale rovněž „sloup a opora pravdy“. Ukazuje nám, na čem v životě opravdu záleží. V Písmu má zdroj zjevení pro celou řadu velmi praktických otázek – hospodaření s penězi, výchova dětí, vztah k cizincům... Skutečné, neformální křesťanství je velmi praktické. Pokud člověk opustí církve, jeho schopnosti a obdarování budou církvi scházet.

Častokrát jsem slýchal v různých sborech: „Ve sboru chybí láska!“ Na tento povzdech či na tuto stížnost se odpověď sama nabízí: „Co ti brání, abys tam lásku vnesl(a)?“ Ani špatný pastor ti nemůže zabránit, abys lidi miloval(a). Jednou z věcí, kterou nás Pán Ježíš učí, je dělat iniciativně první krok. Pokud vidíš, že ve sboru není láska, pak tě ten sbor přímo zoufale potřebuje. Kdo jiný by ji tam měl vnést, ne-li ten, kdo citlivě vnímá její deficit?

Samozřejmě, pokud se člověk ponoří do konkrétních vztahů s nedokonalými lidmi v církvi, vystavuje se možnému zranění. Ano, čím bude naše společenství intenzivnější, tím je potenciálně bolestivější. Církve skutečně není pro lidi, jejichž hlavním cílem je nenechat se nikdy nikým zranit. Církve je pro odvážné lidi, kteří jsou ochotni stát se zranitelnými.

Pokud člověk zůstane mimo, leč jaké starosti si ušetří. Připravuje se ale o možnost duchovního růstu. Duchovní růst není možný mimo intenzivní vztahy. Problém mnohých je v tom, že mimo církve je jim skutečně svým způsobem lépe. Nemusí řešit žádná nedorozumění, žádné vztahové problémy. Je ale skutečně ideálem, aby nám bylo v tomto smyslu „lépe“? Pokud ano, pak se podobáme manželským párům, které nechtějí mít děti, protože by si mohly méně užívat a měly by více starostí.

Proto nesdílím optimismus některých církevních představitelů, kteří výsledky sčítání lidu hodnotili v tom smyslu, že se vlastně tak moc nestalo, že lidé nepřestali být věřícími, jen se nepřihlásili k nějaké konkrétní církvi. Z hlediska společnosti je to podobné, jako hodnotit, že se vlastně tak moc neděje, když lidé nevstupují do manželství a žijí spolu jen tak na hromádce. Ze vztahů „na psí knížku“ se rodí méně dětí a ty děti v naprosté většině případů vyrůstají s citovou deprivací. (Nemusíte mě upozorňovat na ten jeden případ, který osobně znáte, a pro který mé hodnocení neplatí. Statistika jsou výmluvné; výjimky existují, ale nemají podstatný význam.)

Pro křesťany mám výzvu: Nepomůžete si, půjdete-li s dobou a budete-li pěstovat nezávazné vztahy. Lidé, kteří duchovně něco znamenali, šli zpravidla proti proudu. Nejde ale o samoučel. Musíte vědět, proč proti proudu máte a chcete jít. A také

budete potřebovat dostatek odvahy. Nezbyvá, než dál budovat církev. Nesmíme to vzdát.

(30. prosince 2011)

Sborová knihovna, fonotéka a videotéka - půjčování knih, audio a video kazet a DVD v Tyršově domě. Seznam je k dispozici v DDM a v Tyršově domě. Máme nové tituly!

Modlitebně - postní stráž za probuzení na Mělníce a v Podřipsku - Co můžeš udělat pro probuzení? Je velikou obětí se například jednou měsíčně postit jeden den a minimálně půl hodiny hledat Boží tvář? A co dvakrát měsíčně? A co strávit s Pánem hodinu nebo dvě? Vybízíme tě k zapojení do stráže. Na nedělním shromáždění se můžeš zapsat do seznamu. Použijvej „munici“ - verše k vyznávání! Přečti si též motivující spisek "Světlo nebo temnota nad Evropou" od Johna Mulindeho z Ugandy. Každý účastník stráže tyto materiály může na vyžádání dostat, nebo je nalezne na našich stránkách www.juda.cz.

Modlitební stráž za Českou republiku: Přihlásili jsme se jako sbor do nepřetržité modlitební stráže za Českou republiku (www.modlitebnistrasz.cz) každé první pondělí v měsíci od 12.00 do 24.00 hodin. Náš sbor se zavazuje tento čas pokrýt modlitbami. Věnuješ této stráži hodinu (nebo i jen půl hodiny)? Od 18.00 do 20.00 máme společné modlitební setkání.

Křesťanské společenství Juda, Tyršova 95 (Tyršův dům), 276 01 Mělník
vedoucí starší: Tomáš Korčák, tel.: 607 971 453 nebo 315 626 670,
telefon do kanceláře: 315 623 508, e-mail: ksjuda@wo.cz ; [http: www.juda.cz](http://www.juda.cz)
Bankovní spojení: ČSPO Mělník, Křesťanské společenství Juda, 0460842399/0800
Podúčet na vybudování studny v Mosambiku (Iris Ministries): 182-0460842399/0800
Pravidelná nedělní shromáždění se konají od 15.30 hodin v Domě dětí a mládeže, Na Polabí 2854, Mělník. Každou první neděli v měsíci shromáždění s modlitbami za nemocné.

**Modli sa za toho, koho nemáš rád;
to změní tvoje srdce!**

Vladimir Uhri

**Láska může přetrvat po celý život jedině tehdy, když je bezpodmínečná.
O lásce platí toto:**

**Láska není určována tím, kdo je milován,
ale tím, kdo se rozhodl milovat.**

**Pro tento druh bezpodmínečné lásky užívá Bible řecké slovo agapé.
Stephen & Alex Kendrick**

**Budme pravdiví v lásce,
ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava.**

Efezským 4:15